

Utassy József

NOÉ

Rengeteg vized gyötri bárkamat,
szorong a szívem, szorong: ó, bárcsak
fehér galambom hozna zöld ágat!

Asszonyom pöröl, civódik velem,
tűrök, nyelek, nagy kezem tördelem:
adj már bárkányi békét, Istenem!

Jáfet mustrálja Kám feleségét,
soha még ilyen ravasz fehérnép...!
Istenem, adj már bárkányi békét!

Pillants rám, szánj meg engemet, Uram,
lassan véget ér, fölfénylik utam,
vallok hát neked szép szomoruan:

Káin megöli mindenkor Ábelt,
nem lesz külön, nem, az én fajtám sem!
Szeress *így* minket! És ments meg! Ámen.

Gergely Ágnes

ÜZENET ALASZKÁBA

Régen nem írtam. Itt a szél világít.
Egyre nehezebb, ikercsillagom.
Sosem tudhatom, annyi-e a Másik,
mint szerszámnak a fű, ha meghagyom.
Vagy te lettél a penge, s én a fűszál?
s a távolság, a kelta félhomály,
már fel se gyűjt, csak üszkösen közénk száll?
s nem támad rózsza, nem telik pohár?
Merev támlájú karosszék ölében
az egyikünk a fallal szemben ül.
Az órák ütnek. Lődözés, söréttel.
Ha angyal jön, elvágólag repül.